

Det danske forslag gik oprindeligt ud på at optage en hertil sigtende bestemmelse i konventionernes tekst; men dette mødte modstand af visse principielle grunde. Således som bestemmelsen nu er formuleret og sat i spidsen for samtlige resolutioner, må den dog i virkeligheden siges at have en lignende vægt som en egentlig traktatbestemmelse.

Resolution 2 anbefaler staterne at skabe et internationalt upartisk organ, der kan træde til i det tilfælde, at der ikke findes nogen beskyttelsesmagt, således som forudsat i konventionerne. Det drejer sig kun om en anbefaling til staterne, og det vil derfor være nødvendigt, at en eller flere af disse tager initiativet til at søge en sådan ordning gennemført.

Resolution 6 omhandler et vigtigt spørgsmål, som ikke kunne færdigbehandles under konferencen, nemlig det tekniske studium af forbindelsesmidler mellem hospitalsskibe på den ene side og krigsskibe og militære luftfartøjer på den anden side. Det foreslås, at dette spørgsmål snarest skal forelægges et sagkyndigt udvalg til behandling.

Resolution 8 indeholder en proklamation, der udtrykker staternes ønske om, at de

vedtagne konventioner ikke måtte få praktisk anvendelse, idet staterne altid måtte kunne finde frem til en fredelig løsning af deres mellemværender, så at de situationer, som konventionerne forudsætter, måtte kunne undgås.

Resolution 10 er ligeledes fremkommet efter dansk initiativ. Den refererer sig til konventionernes artikel 3, sidste stykke, hvori det bestemmes, at den omstændighed, at parterne i en borgerkrig eller kolonialkrig er pligtige til overfor hinanden at anvende visse af konventionernes humanitære grundsatninger, ikke *mellem disse parter indbyrdes* medfører virkninger for deres retsstilling iøvrigt, f. eks. en anerkendelse af et oprørsparti som krigsførende eller som uafhængig stat. Resolutionen fastslår, at heller ikke *udenforstående*, f. eks. neutrale stater er pligtige at anerkende kolonier og oprørs-partier o. s. v. som krigsførende eller uafhængige på grund af de forpligtelser, som konventionerne medfører. Dette spørgsmål om anerkendelse af de stridende parter, afgøres også i fremtiden af den gældende folkerets regler og er ikke ændret gennem de nu vedtagne konventioner.

Slutningsbemærkninger

Følgende 16 stater undertegnede den 12. august 1949 alle 4 konventioner uden at tage forbehold: Chile, Colombia, Cuba, Danmark, Ecuador, Guatemala, Liechtenstein, Monaco, Nicaragua, Norge, Pakistan, Peru, Schweiz, Syrien, Tyrkiet og Uruguay.

Følgende 2 stater undertegnede den 12. august 1949 uden at tage forbehold 3 af konventionerne, nemlig U.S.A., der ikke undertegnede C.B.-konventionen og Østrig, der ikke undertegnede den maritime konvention.

Følgende 14 stater undertegnede den 8. december 1949 konventionerne uden at tage forbehold: Afghanistan, Belgien, Bolivia, Ethiopien, Finland, Frankrig, Iran, Mexico, Philippinerne, San Salvador, Sve-

rige, Vatikanstaten og Ægypten, og Østrig for så vidt angår den maritime konvention.

Følgende 20 stater undertegnede den 8. og den 12. december 1949 konventionerne med enkelte forbehold, nemlig:

Argentina: Kun art. 3 i alle 4 konventioner skal være anvendelige under væbnede konflikter, som ikke har en international karakter; art. 68 i C.B.-konventionen (begrænsninger i straffemyndigheden på besat område).

Brasilien: forbehold i C.B.-konventionen om art. 44 (behandling af fjendtlige udlændinge) og art. 46, 2. stk. (kun personer, ikke deres ejendom, bør beskyttes af konventionen).